

Ситуація в банківському секторі стабільна та контрольована. Відсутні панічні відтоки коштів з банківських рахунків, задовільняються розрахункові потреби населення, якісний кредитний портфель продовжує збільшуватися, проводяться операції з воєнними облігаціями, за планом здійснюється рефінансування банків, виплата державних допомог, пенсій, стипендій та зарплат, «банки-паразити» викинуті з українського банківського сектору, збільшуються міжнародні валютні резерви [6].

Висновки. За результатами цього дослідження можна зробити висновок, що повномасштабна війна росії проти України вплинула на економічну ситуацію та банківську систему країни, змінивши правила її роботи та запровадивши нові обмеження. Проте завдяки розумному нагляду Національного банку України банківська система адаптувалася до роботи в умовах воєнного стану та гідно протистояла викликам війни. Сьогодні банківська система України є стабільною, контрольованою та ліквідною. Країни-партнери та міжнародні організації фінансово підтримують нашу державу, забезпечують фінансову безпеку банків та роблять усе можливе, щоб наблизити Україну до перемоги.

Перелік використаних джерел

1. Національний Банк України. Офіційний сайт. URL: <https://bank.gov.ua/>
2. Про внесення змін до постанови Правління Національного банку України від 24 лютого 2022 року № 18 : постанова Правління Національного Банку України від 21 липня 2022 р. № 154. URL: https://bank.gov.ua/ua/legislation/Resolution_21072022_154
3. Про деякі питання діяльності банків України та банківських груп : постанова Правління Національного Банку України від 25 лютого 2022 р. № 23. URL: https://bank.gov.ua/ua/legislation/Resolution_25022022_23
4. Про роботу банківської системи в період запровадження воєнного стану : постанова Правління Національного Банку України від 24.02.2022 р. № 18. URL: https://bank.gov.ua/ua/legislation/Resolution_24022022_18
5. Щодо обслуговування споживчих кредитів : лист Національного Банку України від 14 квітня 2022 р. № 21. URL: <https://document.vobu.ua/doc/11315>
6. Дорошенко Н.О., Дорошенко О.Г. Першочергові заходи та шляхи реанімації економіки України у військовий час. Modern research in world science. Proceedings of the 1st International scientific and practical conference. SPC. Lviv, Ukraine. 2022. P. 1128–1135.

**Мірошниченко
Анастасія Сергіївна,**
здобувачка вищої освіти
ННІ права та інноваційної освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Співавтор:

Наливайко Олег Іванович,
старший науковий співробітник секретаріату Вченої ради
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
кандидат юридичних наук
доцент

СУТНІСТЬ ПРАВА ОСОБИ НА ЗАХИСТ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ

Захист персональних даних є однією із найактуальніших тем сьогодення, так як захист персональних даних особи тісно перекликається безпосередньо із захистом прав і свобод людини і громадянина, а точніше походить від них. Існують проблеми із дотриманням захисту персональних даних, здебільшого це зустрічається в банківській системі України.

Вперше своє нормативне закріплення норми з правового регулювання захисту персональних даних знайшли своє закріплення в положеннях міжнародних договорів з прав людини, як складова права на приватність. Так, у ст. 17 Міжнародного Пакту про громадянські та політичні права 1966 р. закріплено: «1. Ніхто не повинен зазнавати свавільного чи незаконного втручання в його особисте і сімейне життя, свавільних чи незаконних посягань на недоторканність його житла або таємницю його кореспонденції чи незаконних посягань на його честь і репутацію. 2. Кожна людина має право на захист закону від такого втручання чи таких посягань». Аналогічне за змістом положення включене і до ст. 16 Конвенції про права дитини 1989 р. [1, с. 12].

В ст. 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. зазначено: «Кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції». Саме цей документ і став джерелом тієї системи захисту персональних даних, якою вона є сьогодні. Так, заснований Конвенцією Європейський суд з прав людини у своєму рішенні у справі «Леандер проти Швеції» вперше зазначив, що зберігання державними органами інформації про особу є втручанням у її право на повагу до приватного життя, а відтак таке втручання повинне відповідати вимогам, викладеним у частині 2 статті 8 Конвенції. В подальшому Європейський суд вказав, що держава повинна також вживати розумних заходів із метою дотримання права особи на повагу до її приватного життя (а відтак і права на захист персональних даних) із боку приватних суб'єктів [1, с. 13].

Низка міжнародних організацій активно долучилися і продовжують долучатися до правотворчого процесу з питань захисту персональних даних. Насамперед, Рада Європи, не обмежуючись Конвенцією про захист прав людини та основоположних свобод, прийняла інші міжнародно-правові акти, спрямовані на захист права на доступ до інформації, права на приватне життя і захист персональних даних, захист від кіберзлочинності [2, с. 110].

Закон України “Про захист персональних даних” не передбачає, що персональні дані втрачають ознаку конфіденційності, якщо фізична особа дає згоду на їх загальнодоступність. Водночас у ч. 3 ст. 12 цього Закону зазначено,

що повідомлення не здійснюється, якщо персональні дані збираються із загальнодоступних джерел. Однак Законом не визначено, яким чином і в якому вигляді персональні дані фізичної особи втрачають ознаку конфіденційності та стають загальнодоступними [2].

Отже, основоположною ціллю (метою) дотримання захисту персональних даних є дотримання саме законності, а реалізація принципу забезпечення прав і свобод людини і громадянина.

Перелік використаних джерел

1. Бем М. В., Городиський І. М., Саттон Г., Родіоненко О. М. Захист персональних даних: Правове регулювання та практичні аспекти: науково-практичний посібник. Київ: К.І.С., 2015. – 220 с.

2. Камінська Н. Захист персональних даних: проблеми внутрішньодержавного, наднаціонального і міжнародно-правового регулювання. *Науковий вісник НАВС*. №3, 2015. С. 106-114.

Моїсєєнко

Денис Миколайович,

доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

ННІ права та інноваційної освіти

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

кандидат юридичних наук

«АДВОКАТСЬКА МОНОПОЛІЯ» В КОНТЕКСТІ ДОСТУПУ ДО ПРАВОСУДДЯ

Є загальновідомим, що зі змінами до Конституції України 2016 року в Україні розпочалося впровадження так званої «адвокатської монополії», яке тривало до 1 січня 2019 року. Згодом, діючий президент вносив законопроект № 1013 від 29.08.2019, метою якого було скасування адвокатської монополії, однак цей законопроект навіть не виносився на голосування у Верховній Раді. Натомість, законодавча влада обмежилася напівмірами та доповнила процесуальні кодекси таким поняттям як «самопредставництво».

Проте, актуальності питання скасування адвокатської монополії не втрачає. Кожен раз, коли це питання піднімається на законодавчому рівні, в юридичній спільноті, як серед практиків, так і серед науковців, тривають запеклі дебати. Причому, обидві сторони обґрунтовують свою позицію рішеннями ЄСПЛ та посилаються на «європейський курс України» та «європейський досвід».

Наприклад, заступник голови НААУ, РАУ, адвокат В. Гвоздій стверджує, що прийняття законопроекту №1013 суперечитиме практиці провідних демократичних держав світу та загальновизнаним міжнародним та